

אלון הכפר

גיליון 161 – יוני 2026

הודעה מהדואר

תושבים יקרים,

רחל מבקשת לעדכן את התושבים כי בתחילת חודשי יולי, תיבות אשר מלאות עד אפס מקום ואשר לא נלקח מהם דואר תקופה ארוכה ירוקנו מתכולתן.

אנו קוראים לתושבים אשר לא לקחו דואר מהתאים לעשות זאת בהקדם.

תודה על שיתוף הפעולה.

חברת חוגים

כמדי קיץ, גם השנה אנו נערכים לקראת פרסום החוגים לשנת תשפ"ז.

את חברת החוגים נפרסם בחודש אוגוסט.
בחברת יהיה פירוט של החוגים המתקיימים במתקני היישוב
וכן חוגים פרטיים של תושבי הכפר.

תושבים אשר מעוניינים לפרסם את החוג שלהם בחברת
מתבקשים ליצור קשר עם אריאלה במזכירות
באמצעות המייל: vaadrh@ramot-hashavim.org

ברכות

- * ברכות חמות למרים לוטם במלאת לה 95 שנים.
- * מזל טוב לבר ארנברג ועומר יפה להולדת הבן קדם, נכד לטלי וגיא יפה.
- * מזל טוב לדפנה ואביחי ניסנבוים לנישואי הבן עידו עב"ל טל.

והפעם – סלובקיה

אופיר ארמון

זה היה הטיול השני שלי לחו"ל עם קבוצת ותיקי הכפר, שעד אז הספיקה לצבור ארבעה טיולים מהנים ומוצלחים.

מאחורי המיזם הנעים הזה עומדת דניאלה נתיב, הפעילה ללא לאות למען חוויות התרבות והפנאי של ותיקי היישוב. לצד ארגון טיולים לחו"ל היא מתאמת גם הרצאות וימי סיור בארץ. ממש ביום ראשון הקרוב, למשל, יוצאת קבוצה לטיול בחיפה והסביבה, שיודעי דבר מסרו לי שהוא צפוי להיות חוויה יפה, וכי נותרו בו מקומות ספורים בלבד.

הקבוצה כבר טיילה במונטנגרו, בסיציליה, במסע משולב באלבניה ובצפון מקדוניה, ואחרונה חביבה – רומניה. מעת לעת מצטרפים לטיולים תושבים חדשים, כמו גם חברים של תושבים.

לפני שלושה שבועות, בערב יום חמישי של סוף חודש מאי, עלינו לאוטובוס שחנה מול הוועד ויצא לדרכו אל טרמינל 3. לאחר בידוקים, תשאול קליל, שיקופים והמתנה מגבשת ברחבת הדיוטי פרי שבמרכז הטרמינל, הלכנו לאורך אחת מזרועותיו והמראנו היישר אל ברטיסלבה שעל גדות הדנובה.

ברטיסלבה היא בירת סלובקיה, שהתפצלה מצ'כוסלובקיה בשנת 1993. כיום אלו שתי מדינות שכנות, נטולות מוצא לים אמנם, אך בהחלט לא נטולות עניין.

חמושים במזוודות, בטרולים, במצב רוח טוב ובציפיות מרגשות, נחתנו באשמורת הבוקר לטיול החמישי של הקבוצה. טווח הגילים רחב. צעירים בשנות השישים לצד מבוגרים יותר בצמד העשורים הבאים. בראש הרשימה ניצב מיכאל מרוז, שציין השנה תשעים ושש. קשה להדביק את הקצב שלו. כמעט בכל מקום הוא מקדים את כולנו. סקרנותו אינה יודעת שובע, והוא איש שיחה מרתק רחב אופקים ונמרץ.

לצד דניאלה טרחו במטה ההכנות גם יורם ואורלי. השלושה משקיעים זמן, מחשבה ואנרגיה בתכנון המסלולים, התכנים וכל התיאומים והמנהלות הכרוכים במסע הזה, כמו בארבעת קודמיו. אפילו במפות ציידו אותנו. גם בשטח עצמו הטרינומווירט הזה אינו נח לרגע. הם דואגים, מתייעצים, פותרים בעיות, מתאמים ומוודאים שהכול יתנהל כשורה. ויש גם ספירה קפדנית כמה וכמה פעמים ביום – מערכת שאין דומה לה, אפילו בכלא רמלה. יורם, בנוסף לכל אלה, משמש גם כמדריך הטיולים. הוא עושה זאת בחן מקצועי, בנעימות הליכות וברגישות. ניכר בו הניסיון הרב, הידע הרחב והיכולת להפוך כל נסיעה וכל אתר לסיפור מעניין.

למותר לציין שמסע שכזה מחבר אנשים, מקרב קצת לבבות ומעניק עוד כמה ויטמינים חשובים לחיזוק הקהילה המקומית שלנו. נכון, זה לא גיבוש של סגירת מטכ"ל ועם הנחיתה אנשים רוצים כבר הביתה ושבים לעיסוקיהם. יש מהם שתפגוש שוב רק בטיול הבא, אם יצטרפו. אבל בכל זאת מחליפים עוד כמה טלפונים והשלום ברחוב או במכולת נראים ממש אחרת.

ובאשר לסלובקיה – היא הפתיעה אותי מאוד לטובה. זו מדינה מאורגנת, מסודרת ונקייה. בבישים טובים, ערים נעימות, כיכרות מרשימות, אתרי מורשת והנצחה מושקעים וארכיטקטורה יפה לעין.

בין לבין עשינו גיחה גם לפולין, לעיירת הנופש הדרומית ושוקקת התיירים זקופנה.

חווינו את הרי הטירה הנישאים, שהם חלק מרכס הקרפטים, אגמים קסומים, מפלים, עלייה ברכבל לאתר מרתק, שיט בנהר בין צוקים ונקיקים. אפילו ספא במלון ההררי שאליו הגענו לאחר בוקר של סיור נעים בברטיסלבה.

בית הכנסת העתיק

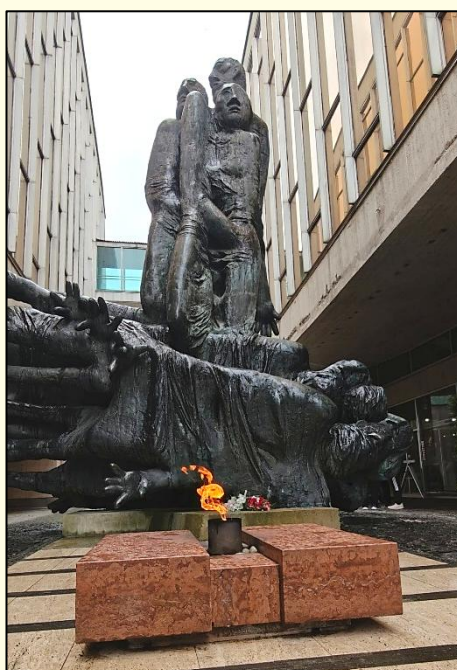
גם דוכני המזכרות היו חלק בלתי נפרד מהנוף המקומי. המון דוכנים, המון צבעים, והמון ירוק מסביב.

לצד הקניונים המרשימים של הטבע ביקרנו גם בכמה קניונים מסחריים, סעדנו במסעדות כפריות אותנטיות ואף נהנינו ממופע פולקלור מקומי.

לצד הנופים והמראות המדהימים חווינו גם רגעים מרגשים במיוחד. כאלה שנשארים איתך. צרובים.

היו אלו הביקור בצוהרי שבת בבית כנסת עתיק ומרשים, שבו עלתה לפתע שירה יהודית ספונטנית של החברים; הסיור בגן לזכרה של חביבה רייק וחבריה האמיצים למחתרת; האנדרטה לזכר הפרטיזנים ולוחמי המחתרת הסלובקית והעלייה לאתר הנצחה מחולל תהפוכות בטן שנבנה על קבר אחים המוני.

כל אלו – בשבוע.

**אתר הנצחה
לזכר קורבנות המלחמה והשואה**

גינת חביבה רייק

רק לאחר ששבתי ארצה למדתי שסלובקיה, בדומה לשכנותיה באזור, הייתה בתקופת מלחמת העולם השנייה בעלת ברית נאמנה של גרמניה הנאצית. כשבעים אלף מיהודי המדינה נרצחו בה ובמחנות ההשמדה. הידיעה הזאת העיבה אצלי, בדיעבד, על תחושת הסיפוק וההנאה מהטיול.

אבל אולי דווקא משום כך חשוב לזכור שהנופים, הערים והאנשים של היום אינם מוחקים את העבר, ומאידך, העבר אינו מבטל בהכרח את היפה והטוב שאפשר לראות ולחוות בהווה.

זה קורה, למצער, בהרבה מקומות בעולמנו הלוחמני.

שניהם חוזרים איתנו הביתה.

הטיול לסלובקיה

צ'ילה אלחיר

הצטרפתי לטיול לסלובקיה בהמלצת חברי הטובים עליזה ושמואל ברקן ומלבדם לא הכרתי את שאר חברי הקבוצה, וכשנפגשנו בקבוצה זו הייתה חוויה מרגשת, הכרתי קבוצת אנשים נפלאים, מפרגנים, מכילים, מלאי אמפתיה שעוטפים באהבה. בזכותכם היה טיול נהדר.

תוכנית הטיול הייתה מעולה. כל יום כשלעצמו היה חגיגה. הנופים היפהפיים, העיירות הצעירות היו גן עדן עלי אדמות, וכמובן החברה.

המדריך המיוחד והמעולה יורם הוביל אותנו בהדרכתו המדוקדקת והמעולה ובסיפורים מלאי החוכמה, כל הכבוד ליורם. העוזרות אורלי ודניאלה ניצחו על המלאכה בחן ובהומור. תודה מיוחדת מגיעה לאמן אדי שהנציח את הנופים המדהימים ברמה האומנותית הגבוהה ביותר. היה טיול מושלם וסם וחוויה מדהימה בשבילי.

תודה לכולם. ❤️

חדשות מהקומונה

הקומונה - תמר, רומי, כליף, אורי ואורי

שלום אכולס,

אנחנו כבר עמוק בתוך הקיץ והגיע הרגע לסכם גם את חודש יוני שעבר לנו במהירות שיא!

החודש התחלנו את חודש הפרידות שלנו... נשארו לנו עוד חודשיים לשנה ואנחנו כבר ממש מרגישים את הסוף 💔

פתחנו את החודש בטקס הפעילים המצטיינים של דרום השרון, איתי קנולר ואופיר לובטון עלו לקבל אות הצטיינות על פעילותם לאורך השנה בלול ואנחנו היינו הכי גאים בעולם!!

היה לנו החודש גם "שבוע רמות", מסורת שבה אנחנו וקומונת מתן, המקבילה שלנו במועצה, מעבירים שבוע וגרים ביחד.

אירחנו את שכב"ג הלול בקומונה לאירוח משותף עם החניכים של קומונת מתן והיה מחבר וכיף מאוד: החודש גם נפרדנו מהמיקוד שלנו, החווה החקלאית במועצה. היינו בשיעורים אחרונים, נפרדנו מהתלמידים ומהצוות שהתחברנו אליו ממש והיה מרגש ועצוב מאוד.

הייתה לנו גם שבת קהילה אחרונה, היה לנו כיף ועצוב לראות אתכם בפעם האחרונה בגן הנופלים עם תחנות יצירה ופיתות טעימות בטאבון, נתגעגע הכי בעולם!!

הייתה לנו גם שבת מחנאות בלול, החניכים למדו לכפות, נהנו ויצרו דברים יפים בעבודה קשה ומלמדת.

בחודשיים הבאים נהיה בקורס המד"צים ובמחנה הקיץ, אז תראו אותנו רק מידי פעם:

אנחנו עדיין לא נפרדים לגמרי אבל מודים לכם על שנה מדהימה ❤️

אוהבים,
הקומונה

עדכון נוער צוות האל

אז מה היה לנו החודש בפעילות התנועתית?

חודש יוני היה מלא בעשייה, גיבוש, צחוק וחוויות משותפות בלול.

פתחנו את החודש בפעולות אישיות במסגרת "מדריך מביא את עולמו", שבהן כל מדריך שיתף את החניכים בתחומי העניין, החוויות והערכים שמלווים אותו. זו הייתה הזדמנות מיוחדת להכיר טוב יותר את המדריכים וליצור חיבור אישי ומשמעותי.

בנוסף, קיימנו את פעולת הסיכום האחרונה של שכבה ג', שסיכמה שנה שלמה של למידה, חברות וחוויות משותפות. החניכים והמדריכים עצרו לרגע כדי להיזכר ברגעים המשמעותיים שעברו יחד לאורך השנה.

אחד משיאי החודש היה אירוח השכב"ג הארצי לקראת מחנה הקיץ. במשך יומיים אירחנו בלול שמונה סניפים מרחבי התנועה, שהגיעו להתגבש, להכיר ולהתחבר לקראת הקיץ הקרוב. היה מרגש לראות את החיבורים החדשים שנוצרו ואת האווירה התנועתית המיוחדת שמילאה את הכפר.

גם רגעי הכיף לא נשכחו – קיימנו את ה"בומבלול", מלחמת מים משותפת לשכב"ג ולשכב"צ, שהצליחה לקרר מעט את ימי הקיץ החמים והשאירה את כולם עם חיוך גדול. בנוסף, נפגשנו לפעילות "רוקדים עם מדריכים", שבה כל קבוצה הכינה ריקוד משלה והציגה אותו ברחבת המסדרים באווירה מצחיקה, מגבשת ומהנה.

את החודש נסיים בפעולת הפרידה המסורתית ובסיכום השנה עם החניכים – רגע של עצירה, הוקרה וסיכום הדרך שעברנו יחד השנה. נחלק מדליות, ניזכר ברגעים היפים דרך תמונות מהשנה, נשחק, נצחק וניפרד עד לפעילות הקיץ. לאחר מכן יקיימו הפעילים והמדריכים ימי כיף נפרדים לסיום השנה ולהוקרת העשייה הרבה לאורך התקופה.

מועדי מחנה הקיץ: השכבה הבוגרת 26-28.7

השכבה הצעירה מצטרפת 29-31.7

תודה גדולה לצוות ההדרכה, לפעילים בשכב"ג ולכל החניכים על חודש מלא באנרגיות טובות, שותפות ועשייה.

עכשיו עם הפנים קדימה לקיץ ולמחנה הגדול שבפתח! 🌞💙

חדשות ועדכונים מ הברכה

סנת קהילי

אחרי שחווינו מזג אוויר הפכפך בחודש מאי, במהלך חודש יוני הקיץ החליט בכל זאת להגיע ולהישאר. מאחר וזה עדיין חודש של לימודים, העלייה בטמפרטורות הורגשה בעיקר בצפיפות של סופי השבוע.

ערן נדל והצוות שלו שילבו באתר של רמות השבים, בלשונית של הברכה, אפשרות לתושבים שאינם מנויים, להזמין מקום לשבת, ללא צורך להתקשר לקופת הברכה ולהמתין למענה. ההנחיות פשוטות לביצוע ולשמחתנו אנחנו עדים לשימוש הולך וגובר בהליך הזה.

צוות הברכה, קופאים, מצילים ועובדי תחזוקה, תוגבר בעובדים חדשים, לצד הוותיקים והנאמנים, תחת ניהולם של משה יעקובי ומיכאל ויסמן.

מזנון הברכה בהנהלתו של נועם דואני ממשיך לספק שירות ומטעמים שאותם אנחנו אוהבים, כאשר התפריט הולך ומשתדרג בהדרגה בפריטים נוספים.

הפתעה!!! בימים אלה החליטה עמותת הברכה לאפשר לתושבים שרוצים לבוא למזנון למפגש עם חברים או לישיבות עבודה, לעשות זאת מבלי לשלם דמי כניסה לברכה. בימי חול ובשעות שהברכה פתוחה, מוזמנים לבוא וליהנות, לעצור בקופה ולהודיע שבאתם למזנון.

ביום שני ה- 8.6 התקיימה בברכה מסיבת המתגייסים המסורתית, 35 בוגרי י"ב. תודה לתומר שושני, נציג ההורים, שהיה אחראי על ארגון האירוע המקסים, שכלל גם הופעה של מנטליסט, ולנועם מהמזנון שפינק אותם בארוחת ערב טעימה על האש. מאחלים לכולם הצלחה רבה בהמשך דרכם, בצבא, בשנת שירות, במכינות, בעתודה ובשירות לאומי.

מברכים את תלמידי החטיבות והתיכונים שאחרי השנה המורכבת הזאת, יצאו השבוע לחופשת הקיץ שלהם, אליהם יצטרפו בסוף החודש ילדי הגנים ובתיה"ס היסודיים.

מזכירים שבחודש יולי מתחילות הרחצות הלילות. כולם מוזמנים לבוא, להתרענן וליהנות בפנינת הכפר שלנו.

להתראות

ערב מתגייסים: קהילת רמות השבים חיבקה את דור העתיד

תואר jele

בערב מרגש ומושקע במיוחד קיימה עמותת הברכה של רמות השבים את אירוע ההצדעה השנתי לנערים ולנערות של שכבת י"ב העומדים להתגייס לצה"ל בחודשים הקרובים. האירוע, שהפך למסורת בכפר, היווה הזדמנות עבור הקהילה לומר תודה לדור הצעיר ולאחל לו הצלחה ודרך צלחה לקראת תחילת השירות הצבאי.

כבר עם תחילת הערב הורגשה האווירה המיוחדת. המתגייסים נהנו מארוחת ערב עשירה ומפנקת, מופע סוחף של אמן החושים רון לופטין, רחצה לילית בברכה, קינוחי גלידה ושלל הפתעות שהפכו את הערב לחוויה בלתי נשכחת.

השנה גם המתגייסים עצמם לקחו חלק בהכנות ובארגון האירוע, ותרמו להצלחתו, דבר שחיזק עוד יותר את תחושת השותפות והקהילתיות המאפיינת את רמות השבים.

בנוסף לדברי התודה והברכות שנאמרו, הוענקה מתנה אישית לכל אחד ואחת מהמתגייסים – מתנה שימושית שתלווה אותם במהלך שירותם הצבאי ותשמש עבורם גם כמזכרת מהקהילה שממנה יצאו לדרכם.

בסיום האירוע ביקשו המתגייסים להביע את תודתם:

"אנחנו רוצים להודות מכל הלב לעמותת הברכה, לחברי הוועד של הכפר ולכל מי שלקח חלק בארגון הערב. ההשקעה, תשומת הלב לכל פרט והאהבה שהורגשה לאורך כל הערב ריגשו אותנו מאוד. זה לא מובן מאליו לקבל חיבוק כזה מהקהילה רגע לפני שמתחילים פרק משמעותי כל כך בחיים. אנחנו יוצאים לשירות בתחושת גאווה, בידיעה שיש קהילה שלמה שמאמינה בנו, תומכת בנו ומחכה שנחזור הביתה בשלום".

ערב המתגייסים הוא הרבה מעבר לאירוע חגיגי. הוא מבטא את הערכים שעליהם גדלה קהילת רמות השבים – ערבות הדדית, נתינה, התנדבות והוקרת הדור הצעיר. שנה אחר שנה מוכיחה הקהילה כי היא אינה רק מלווה את בני הנוער בדרכם, אלא גם עומדת מאחוריהם ברגעים המשמעותיים ביותר.

יישר כוח לעמותת הברכה ולכל העוסקים במלאכה על ערב מושקע, ערכי ומרגש, שהעניק למתגייסים פתיחה מרגשת לקראת אחד הפרקים החשובים בחייהם.

הפינה הקטנה על הספר

לאנית קין

לפני כשלושים שנה ישבתי מול הטלוויזיה צופה לא צופה במהדורת החדשות של השעה חמש כשעל זרועותיי בני התינוק. הקריין או הקריינית סיפרו משהו שעבר לידי והמצלמה עברה לבית המשפט, סוקרת את השורה הראשונה של היושבים. בזווית העין משהו התחבר לי שם וגם הייתה תמיהה גדולה. אימא שלה, אחותה הגדולה, אחותה הגדולה יותר? הגברתי את הווליום מנסה להבין את הסיטואציה הלא ברורה לי. לאה? נרצחה? משפט? בעלה ישלח לכלא?

התקשרתי לאימא שלי. לאה הייתה חברתי בסוף היסודי ובתחילת התיכון, היינו ביחד כמעט כל הזמן. היא הלכה לאורט ללמוד מחשבים ואני לתיכון חדש ונפרדו דרכינו. נפגשנו במשך השנים פעם פעמיים. היא למדה בבית ברל הדרכת טיולים והייתה עוברת דרכי לביקור קצר, הדריכה מטיילים בארץ ואף הוציאה רישיון נהיגה לאוטובוס. וזהו, לא ידעתי עליה דבר נוסף.

בביקור הראשון אצל אימא שלי היא הוציאה שקית מלאה גזרי עיתון שמספרים את כל פרשת הירצחה של לאה חברתי על ידי בן זוגה ורצח שני ילדיהם, כי הוא לא רצה שהם יישארו יתומים מאם ואב. ולא הצלחתי להבין על מה ולמה היא נרצחה.

הספר 'זרות' מאת ליהיא לפיד מתחיל עם בעיטה בבטן הרכה. כל פחדי הקמאיים כאימא מתרכזים בסצנה הראשונה. ילדה צעירה שנופלת קורבן לפושע מהרמה הבינונית אבל עם כוח ושליטה, שמבטיח לה הרים וגבעות והיא מאמינה והולכת אחריו עד שהוא הופך אותה לסמרטוט רצפה, ומאיים עליה שאם היא תברח הוא ירצח אותה. אבל יש בה תעצומות שמושכות אותה החוצה והיא בורחת. וממפגש מקרי עם אישה מבוגרת, בודדה ודמנטית, היא מצליחה לתמוך ולהיתמך ולמצוא את דרכה החוצה.

לצד העלילה המרכזית בספר ישנה היציאה לסיפורים על הדמויות השונות שבהן היא פוגשת או מכירה. כל דמות ועולמה המסקרן. כל דמות היא עגולה ומעניינת וסיפורה תורם להתקדמות העלילה. כל דמות גם מפגישה אותנו עם פן אחר בישראליות של כאן ועכשיו.

מדי פעם הבעל הזה, הרוצח של לאה חברתי, מגיש בקשה לשחרור מוקדם או לקיצור העונש או לחנינה. אני לא מתעמקת בפרטים רק כועסת מאוד. הוא עדיין בכלא. הוא רצח אותה ושרף אותה ואת הילדים כי הוא חשב שיש לה רומן עם מישהו, שכן היא נהגה לשוטט באינטרנט בלילות.

נינה גיבורת הספר 'זרות' ניצלה בעור שיניה. רבות אחרות – לא.

הספרייה הקטנה

כאנית קין

הכמויות העצומות של ספרים שמונחים כמעט יומיום בספריות הקטנות מחייבות אותי לעבור ביניהן כל יומיים שלושה ולא כפי שעשיתי בעבר, כל שבוע עשרה ימים. העושר של הספרים הוא גדול אבל יותר מזה האושר לפגוש בספרייה הקטנה א-נשים אוהבי ספרים שפוקדים אותה לעתים קרובות.

כך היה בספרייה הקטנה ליד הלול. אני סידרתי את הספרים והגיעו שלושה שמדי יום אחר הצהריים הם הולכים מהחלק הדרומי של הוד השרון עד בית הקברות ברמות השבים ובחזרה. האחד אבי ארביב, השני מצליח לוי והשלישי יצחק גבזון – כמו שלושת המוסקטרים הם חברים שנים רבות ועכשיו ששלושתם יצאו לגמלאות הם עושים כל מיני דברים ביחד כמו הטיול היומי.

בכל טיול שכזה הם משנים מעט את תוואי ההליכה ברמות השבים כדי להגיע, בכל פעם כשהם בדרך חזרה, לספרייה קטנה אחרת לאסוף ספר לקריאה בבית בשעות הערב. "את לא כועסת", אומר לי אבי ארביב. "אבל בסופ"ש אני לוקח שני ספרים כי בשבת אנחנו לא הולכים ביחד והחברים נמצאים עם המשפחה שלהם ואשתי נפטרה לא מזמן ואני צריך ספר נוסף לשבת."

כתבו לי,

במייל Calanit.cain@gmail.com

או בווטסאפ

054-6302336

החבל של מיכאל

סיפור שכונתי

אופיר ארמון

בשנות השישים נהייתה לנו קבוצה בשיכון. אף אחד לא יזם אותה. פתאום היא פשוט הייתה, כמה בנים וכמה בנות ובית על עץ. מרגע שנהייתה לה הקבוצה הזו, שמעולם לא היה לה שם בכלל, הפכנו לחוג סגור שכה. אף אחד לא התקבל יותר. פתאום הורים של ילדים שביקשו להצטרף והיה כבר "סגור", פנו להורים שלנו במאמץ שתדלני עם טיעונים של הפליה וחוסר צדק.

"אצלנו כבר מלא", ענינו, "תעשו לכם קבוצה אחרת."

אמא אחת אפילו התלוננה בבית הספר. אבל זה לא עזר לה.

ולמה אצלנו היה כבר מלא? כי המקום שלנו היה בבית העץ שבנינו על ענפיו העבים של הסיסם ההודי, בחצר של מיכאל גורדון, בבית האחרון לפני הוואדי. זה לא היה בדיוק בית. בעצם היה שם משטח מעצים שליקטנו בשדה ובכמה אתרי בנייה ואחרי שבנינו סולם הקמנו את הבית הזה, על העץ של מיכאל, עם פטישים ומסמרים וכל מיני כלי עבודה אחרים. אחר כך הכנו גם סולם חבלים מיוחד שתלינו בכניסה. חשבנו להשתמש רק בו, אבל לא לכולם היה אומץ לרדת אתו, אז השארנו גם את הסולם מהעץ. היה שם מקום מקסימום רק לשמונה, וגם זה בצפיפות, וזו הייתה הסיבה העיקרית שלא קיבלנו עוד ילדים, למרות התחנונים. אולי היו עוד סיבות.

יוני הציע שנקרא לקבוצה "השמיניה הסודית", אבל אני אמרתי שאנחנו כל כך כאלו סודיים שאסור שיהיה לנו שם בכלל. לא היה מפקד לקבוצה אבל כן היו ועדות וכל מיני פעולות.

יום אחד שמעתי ברדיו, בקול ישראל, שאסיר אחד בשם נחמן פרקש ברח מהכלא והמשרה מחפשת אותו. במפגש הבא של הקבוצה הצעתי שנעזור למשרה לחפש את פרקש. כולם הסכימו והתרגשו. קבענו שביום שישי בשבע בערב, נפגשים למעלה בבית העץ, ושכל אחד יביא פנס. מיכאל הבטיח שיביא חבל כדי שנוכל לקשור את פרקש אחרי שנתפוס אותו. הוא היה מנצח את כולם בגוגואים ואמר שיביא גם רוגטקה. רותי הג'ינג'ית, שהייתה מאד דייקנית והסמיקה המון, שאלה איך נדע לאן בדיוק ללכת.

אמרתי שנלך בוואדי ונחפש בין השיחים עד שנמצא אותו.

ואם הוא לא יהיה בוואדי? שאל דובי דובשני שהיו לו בעיטות מדויקות לשער בגן הציבורי והוא היה מקפיץ לנו כדורים מלא פעמים על רגל אחת.

אז נמשיך לחפש בשדה על יד כפר המכביה ואפילו עד הפארק הלאומי.

"זה נורא רחוק", אמרה מיכל, "אני לא חושבת שירשו לנו, הסתכלה אל אחיה ירמי."

"שכחת כבר שזה סודי", אמר לה יוני.

"אוי נכון, אז אני לא אגיד להם", היא אמרה.

"כמה שאני מחכה כבר לפעולה הזו" אמר ירמי שהיו לו כבר משקפיים והוא היה הכי חכם בקבוצה.

"מה אם הוא ינסה להרביץ לנו, נברח?" שאלה מיכל.

"מה פתאום נברח, אנחנו שמונה והוא רק אחד בסך הכל, אנחנו מנצחים אותו קלי קלות" אמר ירמי מכיתה ה', שהיה גם הכי גדול. יוני כצנלסון, האח של דיויד, שגרו באמצע הרחוב והיה להם הבית הראשון על העץ, בעצם מן מיטה, הציע שיבוא עם כלבת הציד שלו, "קופי", כי היא תוכל להריח את פרקש מרחוק. אבל החלטנו שהיא לא שייכת לקבוצה.

"ומה נעשה אחרי שנתפוס אותו?" שאלה מיכל פרויד המנומשת, האחות הקטנה של ירמי.

"נקרא למשרה."

"אבל אין לנו את הטלפון של המשרה."

"לאבא שלי יש חבר, שיש לו אח שהוא שוטר. אני אשאל אותו וככה נדע", אמר יוני.
"אבל זו פעולה סודית" אמר בועז שוהם, שאבא שלו היה פסיכולוג, "אסור שאף אחד יידע."
הוא הביא לפעולות את האולר של אחיו הגדול גיורא שלא היה בקבוצה, כי היה עסוק כל הזמן בצופים.
אבל חוץ מזה הם תמיד היו ביחד כזה.

"אז כולם באים" אמרתי. כולם הנהנו שכן.
ביום שישי בערב עליתי לבית על העץ עם פנס וסנדוויץ' ואף אחד לא בא. לא חשבתי שכולם יגיעו אבל גם
לא חשבתי שאף אחד לא יבוא. פתאום שמעתי מלמעלה קול של הליכה, הייתי בטוח שזה בועז, אבל זה
היה איש דתי אחד שחזר מבית הכנסת.

חיכיתי וחיכיתי וקראתי למיכאל. אבא שלו יצא מהבית ואמר לי שארד מהעץ, שמיכאל לא יבוא ומה פתאום
אנחנו עושים פעולות ביום שישי כשיש כבר חושך וזה מסוכן ושכלל הבית על העץ ושכל הפעולות עליו
מפריעות להם לנוח.

לא הבנתי איך יכול להיות שאבא של מיכאל שהיה מפקד גדוד בצבא והיו לו ג'יפ ורובה וגם אקדח, מפקד
מפעולות בלילה.

רק ילד אחד, שאני לא אגלה את השם שלו, הגיע פתאום. מאד שמחתי אבל אז הוא אמר שההורים שלו
לא מרשים לו לעשות פעולות בחושך ושכדאי שנלך לחפש את פרקש מחר בבוקר.
"מה פתאום בבוקר" אמרתי לו. "ביום זה לא נחשב." לפני שהוא חזר הביתה שאלתי אותו מאיפה ההורים
שלו יודעים בכלל על הפעולה שהיא מאד סודית, אבל הוא הלך ולא ענה לי.
"אבל מיכאל הבטיח שיביא חבל" אמרתי לו.

"מיכאל לא יביא חבל והוא יותר לא בקבוצה", אמר לי. "כדאי שתלך הביתה."
חזרתי הביתה ומצאתי חבל של אבא שלי במחסן והלכתי לוואדי. היה די חשוך ומפחיד גם אחרי שהדלקתי
את הפנס. הארתי אתו בין השיחים ולא מצאתי אף אחד. היו קולות של צפרדעים ויללות מפחידות של
תנים. פתאום ראיתי מקום כזה מתחת לעץ דומים גדול עם מזרן וכיסא ישן והרבה סיגריות אסקוט על
האדמה מסביב. הבנתי שזה המחבוא של פרקש והתחבאתי בשיח שליזדו. חיכיתי וחיכיתי אבל הוא לא
חזר. אז אחרי עוד כמה דקות חזרתי הביתה.

"אני מקווה שהייתה לכם פעולה טובה", פתחה אימי את הדלת.
"היה בסדר", אמרתי.

למחרת, בשבת בבוקר, ראיתי שאבא של מיכאל פירק את הבית
והסולם שלנו וכל העצים היו בערמה על המדרכה. גם סולם החבלים.
אחרי כמה ימים ניסינו להקים קבוצה חדשה אבל זה כבר לא הצליח.
בסוף אותה שנה רצחו באמריקה גם את קנדי.
משפחת גורדון עברה לגור בבאר שבע ומילר קנו את הבית.
אחרי עוד שנתיים, בועז וגיורא עברו לגור ברמת השרון, וזה בגלל
שההורים שלהם החליטו.

וככה נעלמו לנו פתאום שני חברי ילדות לתמיד.

שמענו שברמת השרון נולדה להם אחות קטנה.

שנים אחר כך שמענו, שגיורא נהרג במלחמת יום כיפור.

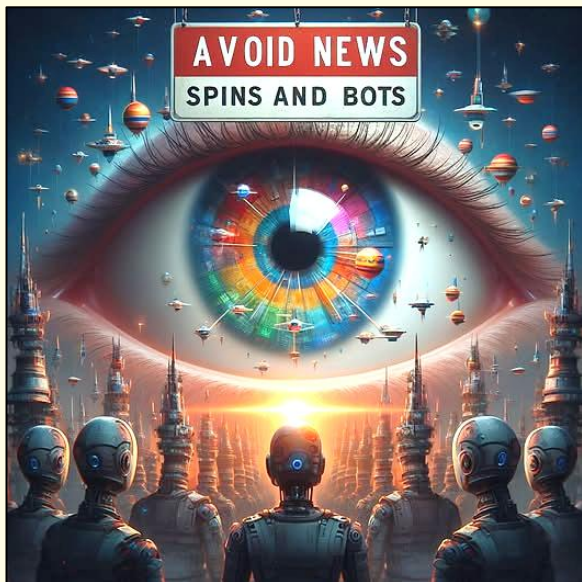
כשאני חוזר מעת לעת לשיכון, כפוף קצת, בן למעלה משבעים, אני תמיד עוצר שם, על יד הבית של סוזי
מילר. אף אחד לא יודע שאני עדיין רואה את העץ שכבר עקרו מזמן.

גם ערמת הקרשים עם סולם החבלים שאבא של מיכאל פירק לנו עדיין מונחת שם, על המדרכה.

רולטת זקוקים - ספר שירים ||

יוסי קירקין

גן עדן של

לפעמים אין ברירה
צריך להביט לאמת
בעיניים
לסגן את הרעש
להתעלם מהספינים
מהבוטים הזרים
מהפרשנים המענבים

באפן מוזר
האמת תמיד פשוטה
חד ערכית
ברורה

הבעיה נשזה דורש
הרבה אומץ
מראה נקייה
ורצון להתמודד

טורנדו

כמו במערבולת עצומה
הולך ונסחף פנימה
לתוך עין הסערה
לילב לבו של הטורנדו
כמו קנה קש שבור
צמוד עם הגב לרוח
משחרר מאחיזה
ופחדים

שאני אותי לקבינימט
אני לוחש לה
והיא לא שומעת

חיים גבוליים

יש אנשים על הקצה
שאפלו גרם קטן
במקום הלא נכון
יגרם לקריסתם

הולכים על חוט דק
על קרח בעבי שערה
גופם צרוב מכל כוון
נפשם חרוכה במדבר

זה לא משנה מה אמרת
אין משמעות למה עשית
כל שתמצא לידיך
זה ערמת אפר בוכיה

זה לא חשוב מי אשם
מי בכלל התכוון
וגם לא מי צודק
הערמה הזאת נשלף
לכל החיים

זמן

הכל חי גם הדומם
אפלו לזמן יש דפק
הכל מתקתק בלי למצמץ
דוחף את המפץ החוצה
עוד ועוד
באלו שיש לו
יעד מגדר

הכל מקרף טבעות
אפלו צדק מחשק
מהפוכים עד לאוהבים
חיים בלי הרף
משתכפלים בלי לחשב
בלי ממש להבין
למה

נעים להכיר

כלנית קין - אומנית רבת כישרים

כלנית קין מתגוררת ברחוב הכרם ברמות השבים משנת 1980, עם האיש שלה אמיר, בן למשפחה ותיקה ביישוב. כלנית עסקה במהלך השנים במספר תחומים, בכללם ריקוד, צילום, כתיבה וציור, ובכולם היא נהנית ומצליחה. בשנים האחרונות היא מפרסמת בעלון הכפר שתי כתבות חודשיות הנקראות: 'הפינה הקטנה על הספר' ו'הספרייה הקטנה'.

בריאיון איתה סיפרה: "נולדתי בחולון בשנת 1960 כבת בכורה לרותי ושמואל ברקן ומגיל צעיר השתתפתי בחוגים. בגיל ארבע הצטרפתי לבלט קלאסי ותקופה קצרה התנסיתי גם בנגינה במפוחית פה ובפסנתר. נהייתי תמיד ליצור עבודות בחמר אך בציור חשתי שיש טובות ממני.

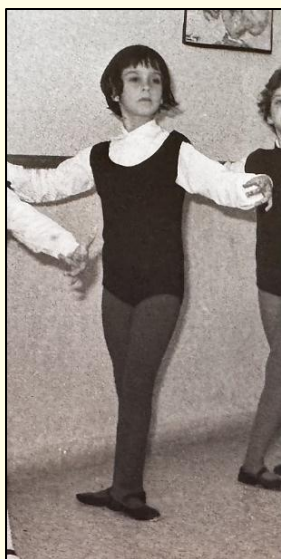

עבודות קרמיקה, 1979

אהבתי גם לרקום, לתפור ולסרוג, פעילויות שאליהן נחשפתי בביתנו, והעניין שלי עלה ככל שהדברים היו מסובכים יותר ומורכבים.

הודות להתמדה בריקוד התקבלתי בלימודי בתיכון ללהקת המחול הייצוגית בעיר ונהייתי להופיע על בימות יום העצמאות ולשמח קשישים בבתי אבות.

בקיץ 1976 יצאתי עם הלהקה לסיבוב הופעות באירופה, והופענו בשווקים העירוניים בשלוש ערים תאומות: בצרפת, בגרמניה ובאוסטריה. הנסיעה, שהייתה יציאתי הראשונה לחו"ל, זכורה לי כחווייה מאוד מיוחדת.

בסטודיו לבלט של פזית בן ארצי בחולון, 1968, צלם לא ידוע

להקת המחול של חולון בהופעה בפריז, 1976, כלנית עומדת שישית משמאל, צלם לא ידוע

בתקופת שירותי בחיל המודיעין בקריה בתל אביב התחלתי ללמוד מחול מודרני ב'מרכז ביכורי העתים', ובשנת 1980, לאחר שהבנתי שהמחול הוא כלי הביטוי העצמי החזק שלי, התחלתי ללמוד חינוך גופני במכון וינגייט עם התמחות במחול. סמוך לסיום הלימודים פתחתי חוגי מחול ביישוב לילדות מגיל ארבע עד גיל תיכון, וחוגי התעמלות לנשים וכושר לגברים. בשנה הראשונה לימדתי בבית העם ולאחר מגורינו בצפון במשך חמש שנים שבתי ללמד בבית העם שנה נוספת, ועם הסבת לול ההטלה הישן בחצר ביתנו לסטודיו,

**למעלה - מופע סיום שנה בחוג המחול
בבית העם, 1994**

**מימין - מופע סיום שנה בחוג המחול בחצר
משפחת קין, 1995**

לתחום הצילום התוודעתי בגיל 14, לאחר שדודי שלח לי מצלמת פוקט קטנה מארה"ב. נהניתי לתעד בעזרתה טיולים, חברות ופעילויות של 'תנועת הצופים' שאליה השתייכתי, לרבות מחנות עבודה בקיבוצים. לאחר ההיכרות עם אמיר, במהלך השירות הצבאי בחיל המודיעין, אביו העניק לנו מצלמת ניקון מעולה ששימשה אותי תקופה ארוכה. בתחילת שנות האלפיים הצטרפתי לקורס צילום של שנתיים ב'הסטודיו' ברעננה, שכלל צילומים בשחור-לבן ובצבע והתנסות בפיתוח עצמי של סרטי צילום.

אני זוכרת שהתפעלנו מהופעתה של המצלמה הדיגיטלית ומאיכות התמונות שהפיקה. עבודות הצילום הראשונות שלי הוצגו במסגרת הלימודים, ובהמשך נעניתי 'לקול קורא' לתערוכות שונות והתערוכה המשמעותית הראשונה שבה השתתפתי מטעם המועצה האזורית דרום השרון נקראה 'אדמה מה?'. בתערוכה שאצרה איה ברנהרד רבסקי בשנת 2004 הצגתי טקסטורות של אדמה, שהגדלתי לגדלים ענקיים והפכו למעין שטיח של אדמה לצד צילום בטנים של נשים בהריון, נושא שבו עסקתי במקביל. לקונסטלציה קראתי 'מבטן האדמה'. בתערוכה נוספת, שעסקה בשורשים, צילמתי שורשי אוויר של עצי פיקוס שנראו לי פיסוליים וחשתי שלשורש המתפתל יש אנרגיה וחיים משל עצמו. כמה מהתמונות צולמו 'במקווה ישראל', מקום שבו נהגנו לטייל כמשפחה בילדותי.

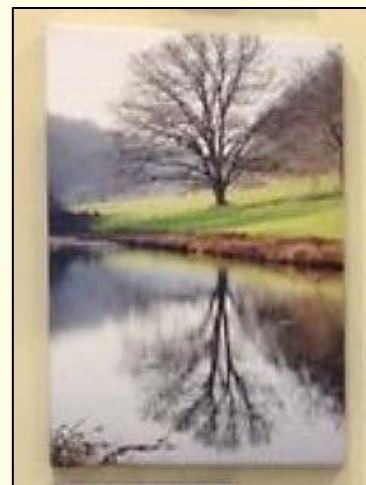

בשתי תערוכות יחיד בשנים 2018 ו- 2020 הצגתי במועצה האזורית בעזרת האוצרת אורית לוטרינגר רטרופקטיבה מיצירותיי וכשהרגשתי שהמסר של התמונה אינו מספק הוספתי לעיתים קרובות גם טקסט.

העבודה של ספל הקפה הוכנה לתערוכה 'קוראת בקפה' לקראת יום האישה שאצרה איה ברנרד רבסקי. להכנת העבודה רכשתי פולי קפה ירוקים, קלויים, קפה שחור, נס קפה מגורען ואבקת נס קפה ובעזרתם יצרתי על גבי קנבס את הספל.

למעלה – עבודה על קנבס, התערוכה קוראת בקפה, 2019

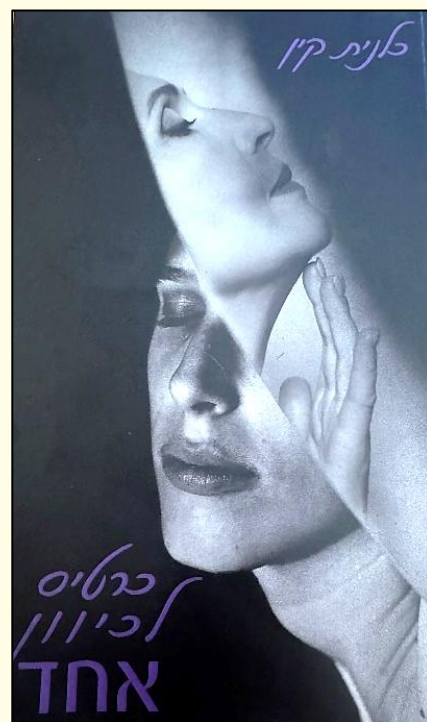

מימין - תערוכת צילום, H2O, 2018

החשק שלי לצלם פחת משמעותית כשהמצלמה נשברה במהלך טיולנו בקוסטה ריקה. לקראת 2020 רכשתי אמנם מצלמה חלופית אך הרגשתי שאנשים רבים מסביבי מצלמים דברים דומים ושאיבדתי את הקול הייחודי שלי. וכך התפנית לתחומי עיסוק אחרים, כתיבה וציור.

משיכתי לשפה, קריאה וכתיבה, החלה בילדות. עם רכישת יסודות הקריאה התחלתי להחליף ספרים בספרייה העירונית ובשסיימתי את אלה שהתאימו לגילי עברתי לספרייה פרטית בעיר. הייתי תולעת ספרים אמיתית! בסביבות גיל עשר התחלתי לכתוב שירים וסיפורים קצרים שחלקם שולבו בעיתון בית הספר ואחרים פורסמו הודות לאימי בירחון הילדים 'אצבעוני'. החיבור שכתבתי בכיתה ח' על הרצל, נשלח לתחרות בקק"ל זכה במקום השני. באותה תקופה התחלתי גם בכתיבה של ספר הרפתקאות בהשראת חסמבה או השביעיה הסודית, שלא הבשיל לכדי פרסום. ביומן אישי שכתבתי לאורך השנים תיעדתי את חוויותי מאירועים רבים והתלבטויות שהיו לי, במיוחד בגיל ההתבגרות.

הרעיון לכתיבת ספרי הראשון 'כרטיס לכיוון אחד' בשנת 2000 עלה מפיסת נייר שמצאתי ובה תיארתי בוקר עם תחושת לחץ להספיק להוציא את הילדים למסגרות בזמן ולהתחיל את העבודה בסטודיו חצי שעה מאוחר יותר. כתבתי על רצוני לברוח באותו בוקר ולהשאיר הכול מאחור והתלבטויות אם לעלות על רכב הנמצא ליד הבית או לקחת אוטובוס, ולכן הוא ייסע? בבניית כמה מהדמויות בספר הרגשתי נוח להיעזר בדוגמאות מהיומן ולחיבור העלילה נעזרתי בסרט התינודי 'הנוסע הארבעים ושניים'. הכתיבה, שנמשכה כשני עשורים אפשרה לי להביע עמדות ושאלות שהעסיקו אותי ולשלב תחושות ותובנות שלי על החיים. הכתיבה אפשרה לי 'לזרוק' הרבה על מישהי אחרת ולהתיר לה לעשות דברים שמעולם לא הייתי עושה. הספר יצא לאור ב- 2020.

כריכת הספר 'כרטיס לכיוון אחד', 2020

הספר השני, 'געגועים לבית', נמצא עכשיו בשלבי עריכה וצפוי לצאת לאור במהלך 2027. הספר מגולל את סיפור החיים המיוחד של סבתי פנינה שנולדה בטשקנט, רוסיה, היום אוזבקיסטן. לכתיבתו נעזרתי בהקלטות הסיפורים ששמעתי ממנה בביקורי השבועיים בביתה לאחר שהתאלמנה ובחומרים כתובים שמצאתי לאחר פטירתה. בכתיבת הספר השלישי 'אהבה, לא מה שחשבת' התחלתי לפני כשנתיים, במסגרת פרויקט 'לכתוב ספר בשלושים יום'. יסודותיו נכתבו בקורס בן חודשיים, ובהמשך הקדשתי בכל ערב במהלך טיולנו בפורטוגל ובספרד שעותיים לכתיבה של 1500 עד 2,000 מילים.

הרעיון להקים בישוב ספריית השאלה קטנה במקום ציבורי עלה בעקבות הופעה של ספריות בארץ ובעולם, אהבתי לקריאה והבנתי שספרים כמו יצורים חיים זקוקים לידיים שיפתחו אותם. ההחלטה להקים ספריות בתחנות ההסעה ברחבי היישוב התקבלה בתקופת הקורונה, בשנת 2000, וזכתה לשיתוף פעולה מהוועד. לצורך נחשפתי כשהצטרפתי לקורס אומנות במחלקה ללימודי חוץ ב'בצלאל' בירושלים, בספטמבר 2023. בקורס שנמשך 12 חודשים וכלל יום לימודים בשבוע, רכשתי טכניקות ציור שונות בעיפרון ובמגוון סוגי צבע, ועבורי זו הייתה פשוט שנה מדהימה של עיסוק באומנות, שבמהלכה גיליתי שאני יודעת גם לצייר.

אקריליק, בצלאל, 2024

דיו על נייר, בצלאל, 2024

אקריליק, בצלאל, 2024

העבודות שיצרתי בקורס ובבית סייעו לי לתעל בדרך יצירתית אנרגיות, פחדים ותהיות שחווייתי בשנת המלחמה, ושמחתי להציג כמה מהם בספטמבר האחרון, במסגרת הפרויקט 'בתים פתוחים' של המועצה האזורית.

צבעי מים, בצלאל, 2024

כלנית, הישגיך מרשימים ואנחנו מאחלים לך שתמשיכי לפתח את כישוריך המגוונים וליהנות ממעשי ידיך גם בשנים הבאות!

הכתבה מתבססת על ריאיון עם כלנית מדצמבר 2025.

התמונות נמסרו וצולמו על ידי אלא אם צוין אחרת.

ראיינה וערכה: תמר ישר

הבזק מהעבר מסיפורי הבריכה

הידעתם שבשנת 1953 תושבים הורשו להיכנס לבריכה גם בהיעדר מציל?

כך נכתב בפרוטוקול של ישיבת ועדת השחייה מס' 2 מיום 26.5.1953:

סעיף ז' – "במשך חודש יוני תהיה הבריכה פתוחה לקהל משעה 1:00 אחה"צ, בזמן שהמציל יהיה נוכח [עד השעה 6:00]. נסכם בפנים משורת הדין שהחברים יכולים להתרחץ שם, אבל על אחריותם הם. נשלח חוזר במובן זה ונתלה הודעה".

יוסק'ה ורות אריאלי בבריכה. מסרה טובה אריאלי, השנה והצלם אינו ידועים

הבריכה ברמות השבים, סמוך לפתיחתה, 1946. מסרה חנה וינטר, הצלם אינו ידוע

איננו יודעים אם התושבים ניצלו את ההזדמנות שניתנה להם, אבל מסתבר שבשנים מאוחרות יותר, נערים ובוגרים נהנו לשחות בבריכה מחוץ לשעות הפעילות הרשמיות ואף לבקר בה במהלך החורף.

זה סיפורם של **דניאלה מוריס (וינטר), סימון גוטמן** ונוספים שהיו נערים בסוף שנות השישים: "טיפסנו מעל הגדר, בצד המערבי של מתחם הבריכה בסמוך לקופות כדי ליהנות משחיית לילית בבריכה, לאור הירח. זה היה הזמן הטוב ביותר! את הבגדים נהגנו להשאיר במלתחות. נהנינו להתגרות באחד השכנים שהתגורר בסמוך, והיה רגיש לרעשים, אז קפצנו לבריכה 'בפצצות' (ברגליים כפופות ואחוזות בידיים) וצעקנו. בתגובה הוא הגיע לבריכה והחביא לנו את הבגדים, ולרוב מצאנו אותם". הם זוכרים שפעם הוא 'סחב' להם את הבגדים ואילץ אותם לצאת מהבריכה עירומים. אחד מהם ציין: "יצאתי עם חברי לכיוון 'כביש 4' טרם פתיחתו לתנועה ורצנו בשוליים עירומים, וכשהבחנו בניידת משטרה מתקרבת לעברנו, קפצנו לתעלה והניידת האירה עלינו. זה היה אירוע מטורף שלימד אותנו להחביא בגדים בכל מיני מקומות, כי את הבגדים המוחרמים קיבלנו בחזרה רק למחרת." לא ברור אם ההורים עודכנו במעשי הקונדס של ילדיהם אבל נראה ש'התעלולים' עברו מהנערים הבוגרים לצעירים יותר. **איתמר תאודור** מציין: "השחיות הליליות בבריכה במחצית הראשונה של שנות השבעים, היו חלק מתרבות הנעורים שלנו. השתדלנו לא להרעיש יותר מדי כדי שהשכן, לא ישמע".

כניסה בלתי לגלית נוספת לבריכה אירעה ביום כיפור, 1973. ענת קבילי (דגן) סיפרה: "השכבה שלנו נהגה 'להתפלח' לבריכה מדי פעם. באותו בוקר טיפסנו כמנהגנו מעל הגדר עם חברים מהישובים הסמוכים, זרקנו למים את ספסלי העץ שניצבו על שפת הבריכה והשתמשנו בהם כרפסודות. החבר'ה מגבעת ח"ן סיפרו לנו על גיוס אנשים בצו שמונה, בלילה שקדם וכשראינו את מובילי הטנקים על 'כביש גהה' (היום כביש 4) בסביבות השעה 14, הבנו שמשהו רציני קורה. עבורנו, זו הייתה תחילתה של המלחמה."

מלפנים: אלי בלין ועליזה איתן (נתן), 1951.
מסרה עליזה איתן, הצלם אינו ידוע

ילדים בבריכה, כנראה בסוף שנות
השישים. מסרה רונית נעסה, הצלם
אינו ידוע

שרשראות של ביצי קרפדה

גם נשים נכנסו לבריכה בשעות שהייתה סגורה. אחת מהן, **רחל תאודור**, נהגה לטפס מעל השער בשש בבוקר, גם כשהייתה בהריון, כנראה ב-1974. **עדנה לירס** יודעת שחמותה, **נורה אולמן**, שגדלה בגרמניה ואהבה מאוד לשחות, התקשתה להשלים עם סגירת עונת הרחצה בסוף חגי תשרי, ונכנסה לשחות כל עוד הבריכה לא חוקנה ממים. בגרמניה היא נהגה לשחות באגמים קפואים כך שמזג האוויר וטמפרטורת המים לא הרתיעו אותה.

ומה עשו הנערים בבריכה בחורף? אחד מהם סיפר: לאחר שזו התמלאה חלקית ממי הגשמים, היא שימשה מקום גידול לקרפדות. הנערים הגיעו למקום עם דליים ואספו שרשראות של ביצי קרפדה. זה היה שיעור בביולוגיה!

יובהר שהדברים המסופרים לעיל הם תיעוד היסטורי ואינם מהווים המלצה לשוחרי הבריכה כיום!

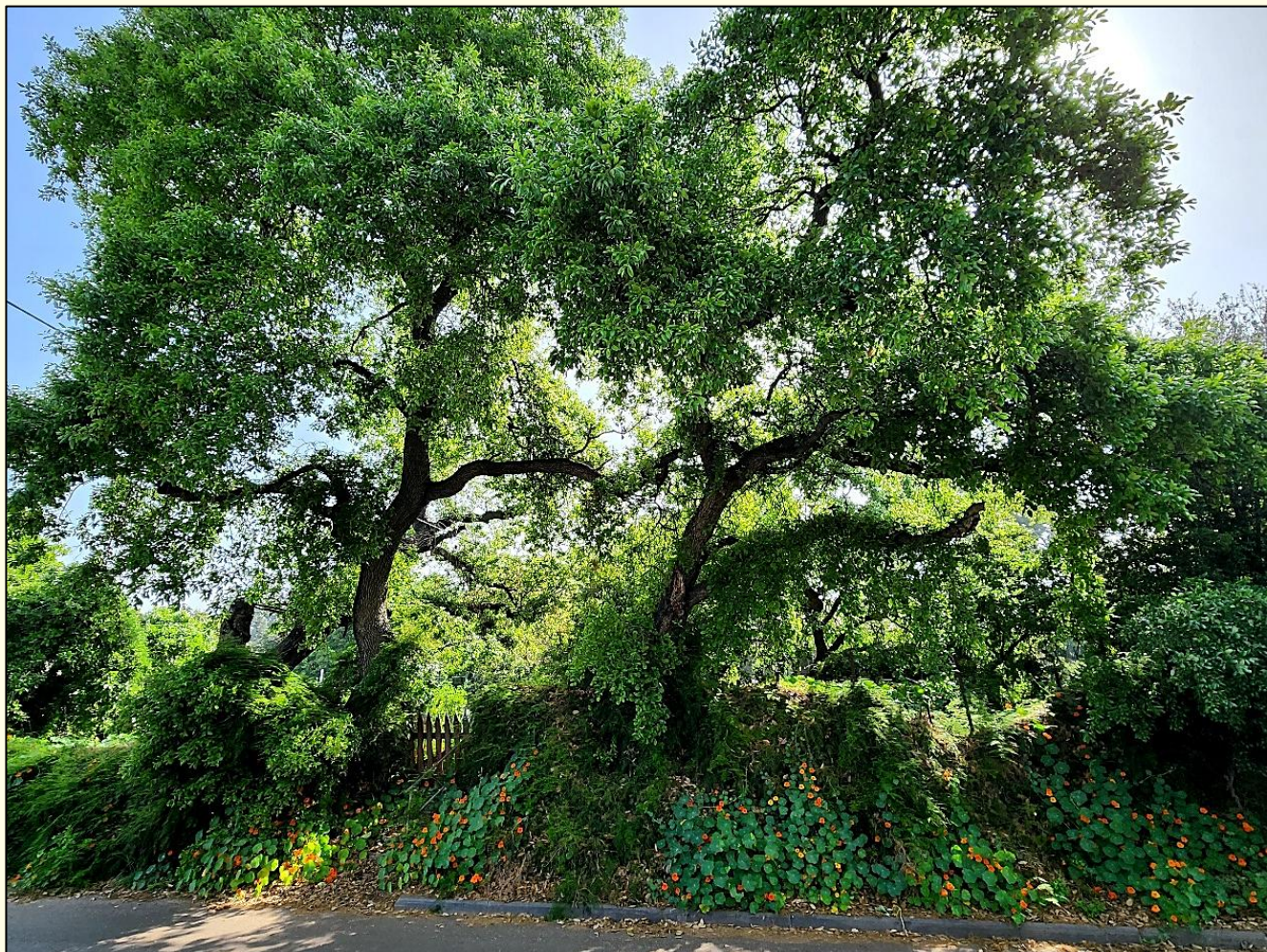
הסיפורים נאספו בריאיון שהתקיים לפני מספר שנים עם משתתפים 'בסקציית השחייה'.

ראיינה וערכה: תמר ישר

נופי רמות השבים

צה לחר

האלון שבאלונים

רוצים להישאר מעודכנים ? הצטרפו לקבוצת הווטסאפ לתושבים

קישור להצטרפות <<

<https://chat.whatsapp.com/CHwBjdnGGIJ1wh6wfh7We5>

הקבוצה סגורה לתושבי רמות השבים בלבד לצורך קבלת הודעות ופרסומים מטעם הוועד והמועצה
רק מנהלי הקבוצה יוכלו לשלוח הודעות, אין אפשרות להגיב בפורום רחב

עלון הכפר יוצא לאור מטעם ועדת העלון
שחבריה הם תושבים מתנדבים ובסיוע הוועד המקומי.
הפקה, עריכה לשונית ועיצוב גרפי: גון ישר ואריאלה גסמן

